

La llei del silenci: escalada d'expedients aberrants a Barcelona

Que arribi [al Parlament de Catalunya una pregunta sobre la situació de por generalitzada entre el professorat a l'Institut Escola del Treball de Barcelona](#), atès el que sembla una irreprimible propensió per part del seu director a instruir expedients disciplinaris al professorat, demostra que tota la normativa autoritària que el Departament d'Ensenyament està desplegant per tal de convertir les direccions dels Centres en Sheriffs en la més pura línia de l'spaghetti western té, com a inevitable conseqüència, atiar les vel·leïtats autoritàries de certs personatges que, com és el cas que ens ocupa, no estan precisament en condicions biogràfiques d'acreditar un tarannà democràtic, sinó més aviat tot el contrari.

Però és que, a més a més, aquests rampells autoritaris ja no es limiten a l'obertura d'expedients injustificats -la vocació autoritària, per definició, mai no en té prou- sinó que ara ja també li ha agafat, a aquest director, per exercir funcions d'inquisidor i vol gaudir del **NIHIL OBSTAT IMPRIMATUR** en la més genuïna línia de la censura franquista, i es dedica a prohibir llibres de text que, sempre segons ell, no s'ajusten al Projecte Educatiu del centre. Però és que resulta que, per més potestats amb què la LEC i la LOMCE dotin els directors, la de censurar llibres de text no hi està inclosa, almenys per ara. Encara hi ha una cosa que es diu «llibertat de càtedra». Segons la normativa vigent, els llibres de text o el material didàctic que es passi a l'alumnat no estan subjectes a censura prèvia, sinó només a dos requisits: no contradir la Constitució i ajustar-se al temari oficial de la matèria. Ens consta que ara per ara ha estat una temptativa fracassada, però si es segueix donant ales a certs personatges, arribarà el dia en què les direccions passaran a exercir no solament de sheriffs sinó també d'inquisidors. N'hi ha que n'estan delerosos...

D'altra banda, la indefensió en què es troba cada cop més el professorat comença a ser més pròpia d'un règim autoritari i dictatorial que no d'un estat de dret. A penes fa una setmana, ens han arribat notícies que a l'Institut Sant Andreu, també de Barcelona, s'ha instruït un expedient amb mesura cautelar de suspensió de feina i sou a un professor, que ha estat enviat cap a casa a l'espera que es resolgui l'expedient en fase administrativa. Aquesta mesura de suspensió cautelar de feina i sou està, certament, prevista a la normativa, però per a casos excepcionals. I resulta també que, ni creient al peu de la lletra les acusacions de què és objecte aquest professor, no hi ha per a on agafar això de l'excepcionalitat i l'alarma social. Insisteixo, ni creient al peu de la lletra les acusacions fetes pel director.

D'altra banda, en aquest últim cas [el professorat del centre ha reaccionat enèrgicament en defensa del seu company expedientat, denunciant l'arbitrarietat del director i l'Administració](#), amb la qual cosa l'assumpte ha agafat una volada que l'Administració de Barcelona no havia previst: el gerent del consorci haurà d'anar a explicar-se davant dels companys del professor expedientat i temporalment "acomiatat".

És bo que aquestes coses comencin a arribar al Parlament de Catalunya, encara que només sigui amb el fi que aquesta institució recordi que els instituts d'ensenyament secundari, teòricament subjectes també a l'estat de dret, estan caient a marxés forçades en l'arbitrarierat i la vendetta. I això ja sabem cap a on ens porta: cap a l'omertá, la llei del silenci i de la por. De moment no els està sortint com s'esperaven.

From:

<https://secundaria.info/docu/> - **Sindicat Professors de Secundària (aspepc·sps)**

Permanent link:

<https://secundaria.info/docu/comunicats:1314:211113>

Last update: **22/11/2013 10:51**

